

El viatge de Flop

un conte sobre diversitat
editat per Lambda, col·lectiu
de lesbianes, gais, transsexuals
i bisexuals de València

El viatge de **Flop**

un conte sobre diversitat

editat per Lambda, col·lectiu
de lesbianes, gais, transsexuals
i bisexuals de València

lambda
col·lectiu de lesbianes, gais,
transsexuals i bisexuals

Una iniciativa original de
Lambda, col·lectiu de lesbianes,
gais, transsexuals i bisexuals de València

Coordinació tècnica de textos i continguts

Juan Fco. Fernández Hernández
Docent de secundària, tècnic de programes educatius de Lambda

Amparo Navarro Cordones
Docent de primària, tècnica de programes educatius de Lambda

Guadalupe Sáez Moreno
Guionista

Lingüistes

Mario Pérez Estruch
I més, serveis lingüístics i editorials

Il·lustracions

Salvatore Alaimo

Disseny, maquetació i impressió

Martín Gràfic

Finançat per
Diputació de València
Joventut, Esports i Igualtat

Aquest **Viatge de Flop** naix d'una iniciativa grupal, voluntària i altruista i és per açò que hem decidit viatjar de la mà d'una aerolínia desinteressada i compromesa, com és la llicència Creative Commons, en lloc d'emparar-nos en el seu germà major, molt més capitalista, el copyright.

D'aquesta forma pots viatjar amb Flop a casa, al col·le, a una associació o a qualsevol lloc. Solament has de recordar el valor i el cost que tenen les idees originals i la necessitat de respectar i donar crèdit a les mateixes. Per açò, si un exemplar d'aquest viatge cau en les teues mans, no oblidis que pots fer donacions a la nostra entitat per a ajudar-nos a seguir portant a terme aquest tipus d'iniciatives en el compte IBAN: ES21 2038 6555 5360 0006 3141.

Llicència Creative Commons:
Reconeixement - No Comercial - Sense obra derivada
(CC BY-NC-ND)

Agraïments

Tot viatge requereix de preparatius i quan el viatge és interestel·lar els preparatius són molts, tants, que es fa necessària la participació de molta gent, però molta, molta...

És el moment d'agrair:

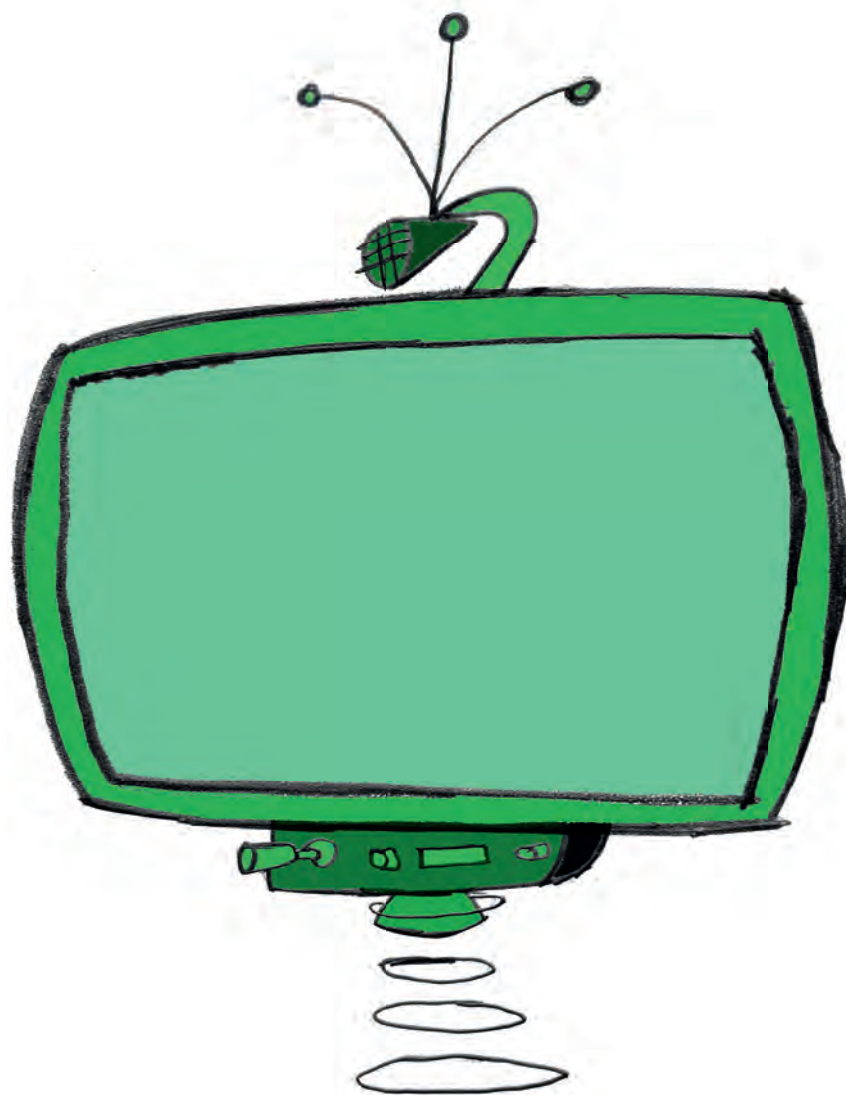
A **Laura**, per agafar totes les idees i ser capaç de plasmar-les en paper, i encara que el viatge final recorde poc a allò planificat inicialment, no seria el que és sense aquelles primeres línies. A **Fran**, per convertir la seua bogeria compulsiva en motor d'aquesta nau que va començar amb un teatret, es va convertir en un taller i hui és el que és. A **Mª José**, que amb la seua guitarra li ha posat banda sonora a aquest projecte. Una gran música sempre amenitza un gran viatge. A **Amparo**, per aconseguir que allò lúdic siga també formatiu, doncs tot viatge és un procés de creixement i aprenentatge. A **Guada**, per convertir un viatge humil en un creuer interestel·lar de luxe amb la seua ploma àgil i propera.

A la **Diputació de València**, i en el seu nom a **Isabel García**, per creure's el projecte i ser mecenes d'aquest viatge; perquè els suports seriosos fan que els viatges importants arriben a bon port.

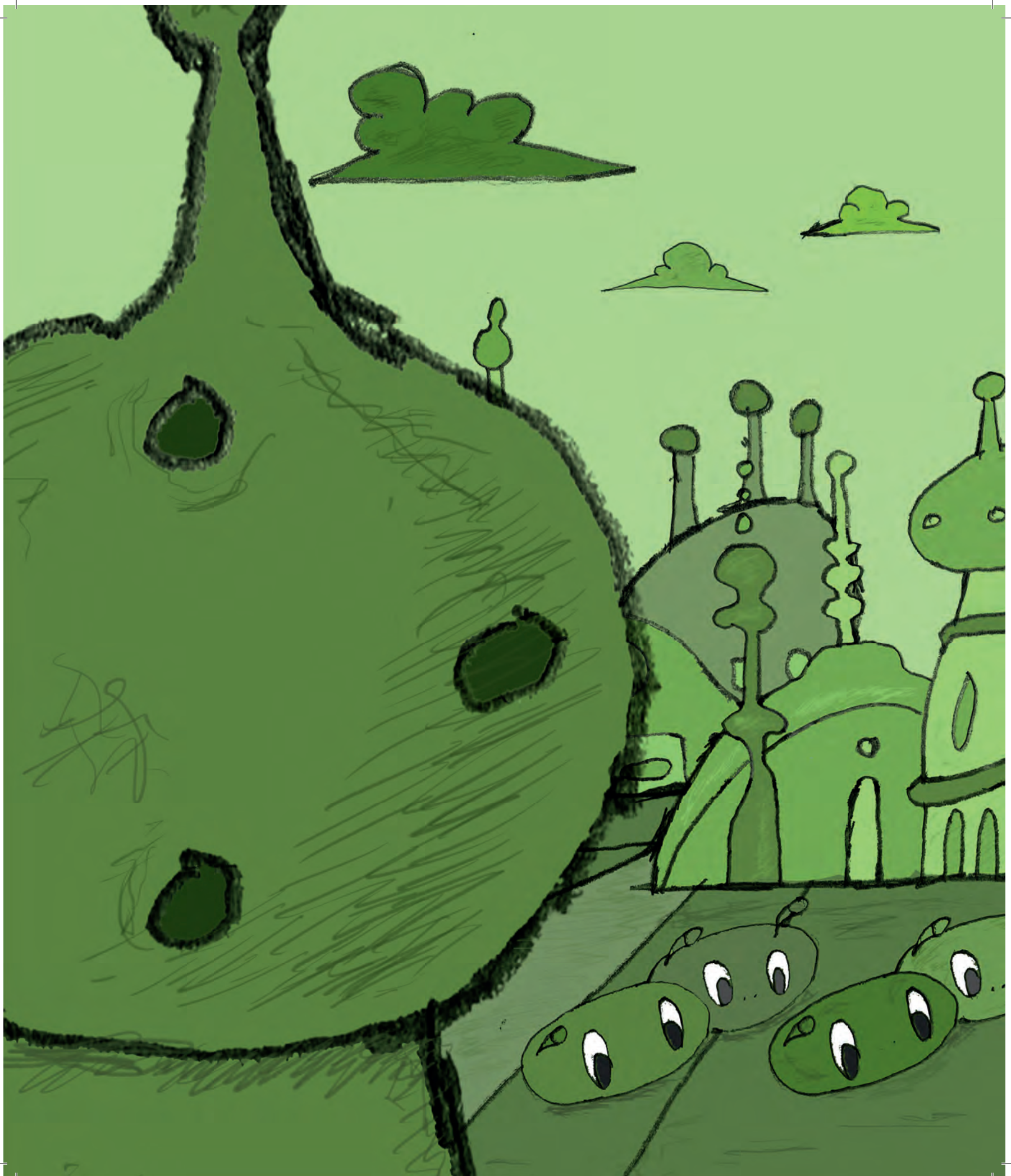
A totes les **persones voluntàries** que han passat pel grup d'Educació de Lambda, doncs en crear-se els seus viatges de creixement personal amb el nostre Flop, van deixar cadascuna la seua empremta.

A totes les persones que conformen **Lambda**, des de la seua oficina tècnica fins a la seua executiva, passant per totes i cadascuna de les persones voluntàries, per recolzar sempre i sense objeccions totes les iniciatives educatives que han permès que el viatge de Flop recorde a centenars de xiquetes i xiquets que es puguem sentir diferents –com a extraterrestres– que la diversitat familiar, de formes de ser, de sentir o de comportar-se, lluny de ser motius de rebuig han de ser al·licients per a arribar a estimar-se més.

**Per a tu, que sents que no encaixes.
Perquè mai oblides
que les diferències que hui t'entristeixen
són les mateixes que et fan especial
i per açò són valuoses**

Enmig del cel, quan encara és de nit i pràcticament no hi ha llums, pots veure el planeta Menta. És aquella llumeneta verda que es troba dos peus per davall de la lluna i tres polzes a la dreta, comptant sempre des d'aquest últim punt. És molt important, quan tractem de localitzar-lo, que la lluna estiga plena, que no portem calcetins i tindre ben curta l'ungla del dit gros de la mà dreta amb què farem el mesurament. Si no, la distància no seria exacta i podríem acabar veient i localitzant qualsevol altre planeta diferent que no estàvem buscant.

A Menta tot és verd.

Les cases són verdes,
els camins són verds,
els parcs són verds,
els boscos són verds,
les muntanyes són verdes,
els rius són verds,
i la gent...

la gent és redona.
Redona i verda,
per descomptat.

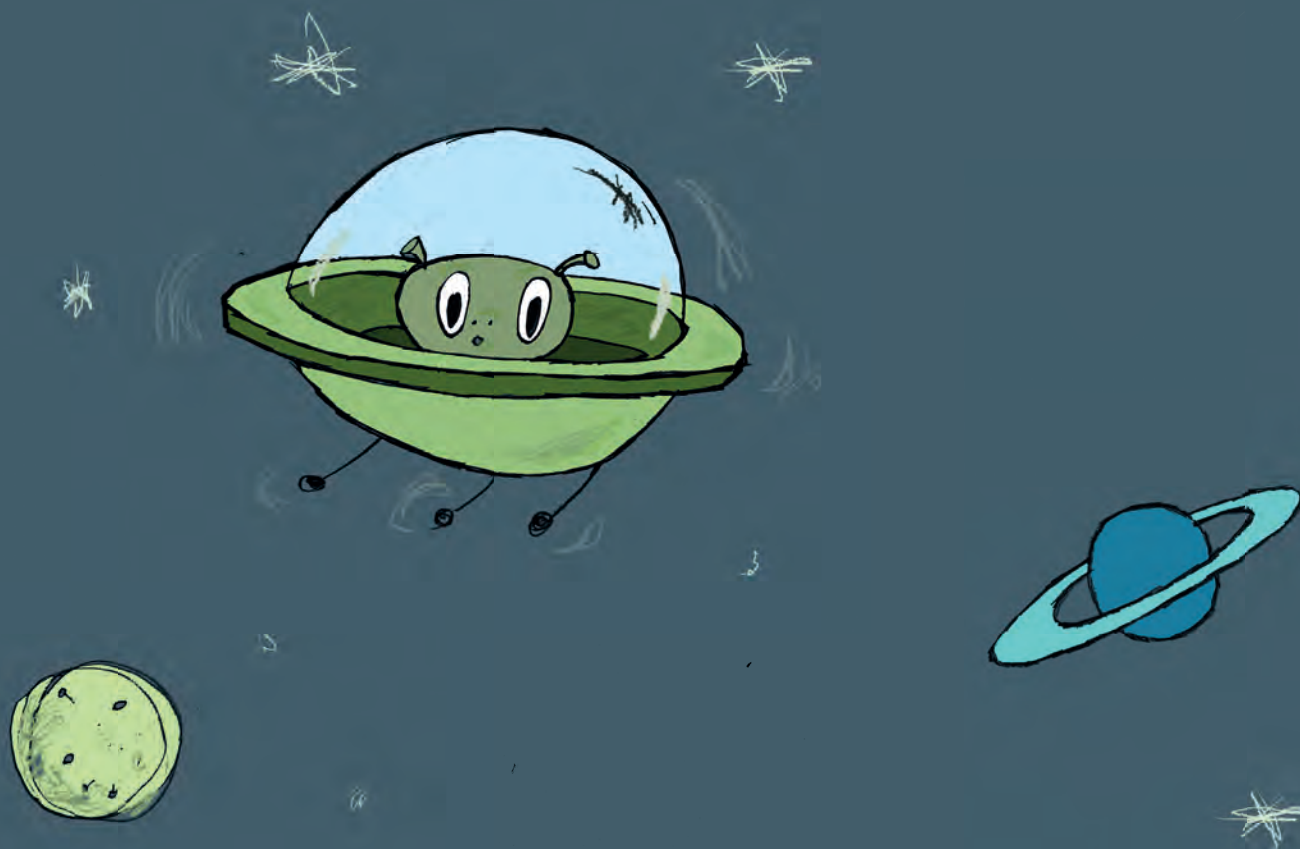

Per tant, podria dir-se que, si agafàrem un avió verd i sobrevolàrem les valls verdes, les cases verdes, els rius verds, els camins verds, els parcs verds, les muntanyes verdes i la gent verda per a veure Menta des de dalt, no seríem capaços de distingir més que una gran taca verda bastant avorrida.

Enmig d'aquesta taca verda es troba Flop.
Flop no és ni xic ni xica.

Flop és Flop, igual que la resta dels habitants de Menta, on cada boleta només es diferencia de les altres per la xifra que s'afegim al final del seu nom. Per exemple, tenim Flop 1, Flop 2, Flop 3, Flop 4 i així fins als 459.681 habitants que formen aquest lloc tan verd. El nostre protagonista és Flop 2.806, però com que aquest és un nom prou llarg, l'anomenarem simplement Flop.

A més, enguany, simplement Flop, és també la boleta verda encarregada de tripular la M.A.R.T.A.P.D.D.E.N.V., és a dir, la «Missió Avançada de Reconeixement Tripulat a Altres Planetes Diversos, Diferents i Estranyament No Verds».

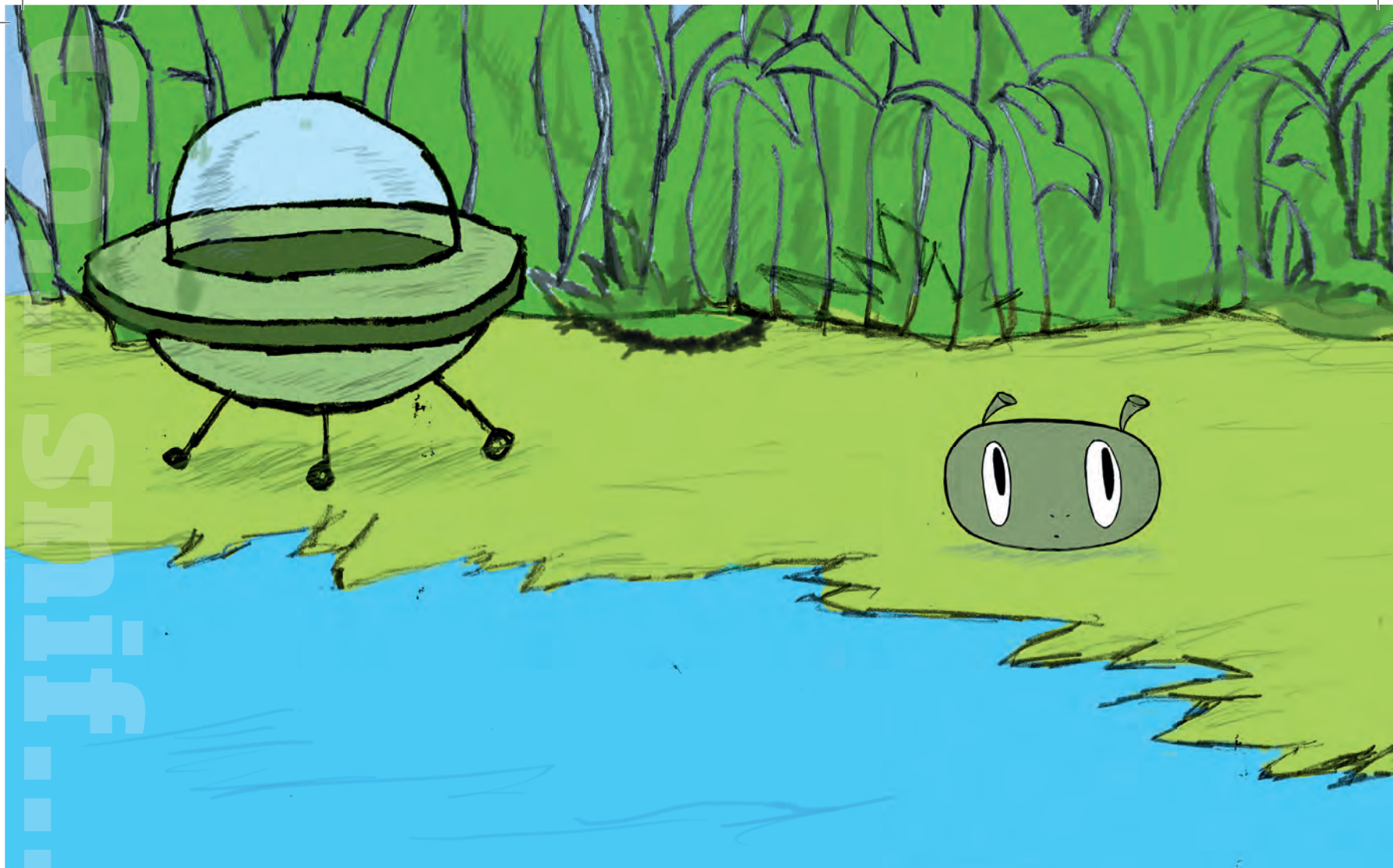

una miqueta de por

Ara mateix, la nau és a punt d'enlairar-se i a Menta tot és emoció i alegria i festeig quan comença el compte enrere. Als comandaments, Flop és un sac de nervis. A poc a poc, la nau alça el vol, accelera, s'allunya i, per fi, desapareix. Flop acaba de començar un viatge per tot l'univers i mai havia pensat que l'univers fóra tan gran i tan poc verd. La veritat és que, allà dalt, hi havia negres, platejats, blaus i morats. Era tota una aventura de la qual Flop només coneixia el principi i això sempre fa una miqueta de por. Flop va tractar de concentrar-se en els comandaments verds de la seua nau, en els botons verds de la seua nau i també en els pelets verds del seu cos verd, que sempre li havien sigut molt útils quan es tractava de centrar l'atenció. Tot, per a no deixar-se portar per aquella explosió de colors fins que, per fi, a l'horitzó, va aparèixer el lloc on pensava aterrar.

Era un planeta que des de dalt barrejava milers de tonalitats. Hi havia una gran part blava, també marrons de diferents intensitats, grocs, grisos i fins i tot verds, com en la seua natal Menta. Era la Terra. Així és que Flop va introduir les coordenades, va prémer a fons les palanques de propulsió i va accelerar. I tant i tant va accelerar, que no solament va arribar a la Terra sinó que es va passar de llarg i va haver de retrocedir una miqueta.

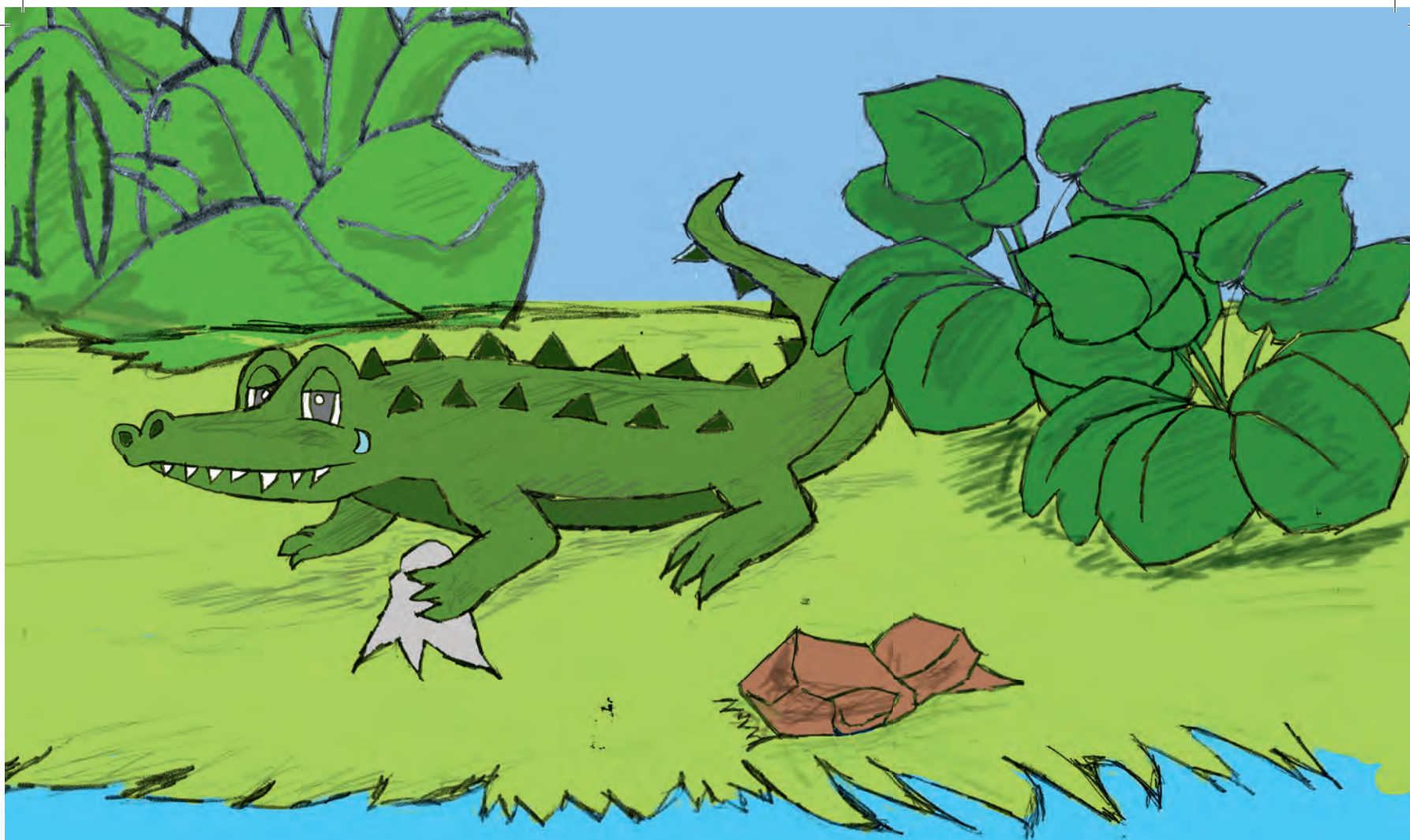

Una vegada travessades totes les capes de l'atmosfera, capes cadascuna d'un blau cada vegada més clar i brillant, Flop va sobrevolar els diferents territoris pacientment pensant ben bé on podia fer aterrar la seua nau. Al cap i a la fi, no havia d'oblidar que es trobava en plena M.A.R.T.A.P.D.D.E.N.V. «Missió Avançada de Reconeixement Tripulat a Altres Planetes Diversos, Diferents i Estranyament No Verds» i si alguna cosa tenia aquell enorme planeta, és que era definitivament no verd en tots els sentits.

Désprés de pensar-s'ho molt, Flop va aterrar en un riu d'aigües clares, cristal·lines i totalment transparents on s'agitava de panxa enlaire un ésser del seu mateix color, encara que de forma lleugerament diferent, que semblava estar tremendament trist.

- Hola, forma allargada però verda, em diuen Flop i vinc com a representant del planeta Menta en missió avançada de reconeixement tripulat a altres planetes diversos, diferents i estranyament no verds. Com et dius?
- Co... snif... co... snif... dril —va dir entre sanglots l'estrany ésser.
- Salutacions, Cosnifcosnifdril —va repetir Flop.

En el riu es va fer el silenci.

L'estrany ésser semblava confós i sense deixar de mirar Flop en cap moment va repetir el seu nom amb molta cerimònia.

— Volia dir que em dic Coco... Snif... dril... Snif.

I, de nou, Flop va repetir cerimonial.

— Oh! Salutacions, CocoSnifdrilSnif.

L'ésser estrany va tornar a negar amb el cap repetint el seu nom per tercer vegada, encara que ara sí, fent terribles esforços per contindre les llàgrimes.

— Co... co... dril... —i quan per fi ho havia aconseguit, va singlotar de nou—. Snif.

— Salutacions, Cocodril Snif!

— No, és només... —el senyor Snif va fer una pausa valorativa que, en realitat, va ser més llarga del que era estrictament necessari i, finalment, va afegir:— Bé, bé, sí. Pot valdre.

L'estrany ésser

Tot seguit, Cocodril Snif, va començar a plorar estrepitosament deixant de mirar Flop per a concentrar-se en l'horitzó. Flop va dirigir també la seua mirada cap a aquell lloc i es va desfer en plors sense saber per què. Al cap d'una bona estona i quan el seu nou amic i company del mateix color verd que Flop però d'una forma lleugerament diferent, va considerar que ja era hora, els dos es van quedar en silenci fins que Flop va preguntar:

— I bé, senyor Snif, per què tanta tristesa?

— Tristesa? —va respondre Cocodril Snif—. No és tristesa, és emoció. Alguna vegada has vist una imatge més bella que la del naixement d'un nou dia al riu Nil?

Flop, pensant molt en el que acaba de sentir, va tornar a mirar cap a l'horitzó, però aquesta vegada prestant vertadera atenció al que li mostraven els seus ulls. Hi havia grocs, daurats, magentes, alguns verds i marrons. En l'horitzó hi havia infinits tons de marrons que contrastaven amb el blau del cel i la brillantor transparent de les aigües i, aleshores, Flop es va emocionar.

— **Jo no sabia** que es poguera plorar d'emoció, sobretot sent tan fort i dur com vosté, senyor Snif.

— Bé —va respondre Cocodril—, sempre s'ha de saber plorar quan alguna cosa ens emociona.

Així és que Flop amb decisió, va anotar aquella frase mentalment amb la certesa que era important afegir-la a l'informe sobre la missió que lliuraria en tornar a Menta, i, després, va sol·licitar formalment permís al senyor Snif per a quedar-se al Nil veient naixements de nous dies, una consulta davant de la qual el senyor Snif va riure àmpliament i sonorament.

— Això és del tot impossible —va afirmar amb tendresa—. La vida ací és molt dura, els corrents perillosos i tot el món sap que un només pot quedar-se si té una gran cua com la meua que li permeta dirigir el rumb quan nada dins de les aigües cristal·lines del Nil. I tu... Tu eres una xicoteta boleta verda i redona, completament redona.

— Però és que jo...

— Del tot impossible, Flop! Del tot impossible! —i immediatament va esclatar a plorar terriblement emocionat.

Així és que Flop, que no podia imaginar ni per un segon no tornar a veure aquelles imatges, va tancar els ulls i va desitjar amb totes les seues forces tindre una cua enorme, poderosa i llarga que li permetera solcar les potents i sempre cristal·lines aigües del riu Nil. I mentre això succeïa, va passar el que havia de passar i Flop va fer «flop!» de la mateixa manera que havia vist fer a Flop 1, Flop 2, Flop 3 i fins i tot a Flop 459.681 el dia que va desitjar que tots els cabells del seu cos foren ondulats durant almenys un parell de minuts. I és que aquesta era una tradició molt antiga de la població de Menta, que sempre que desitjaven canviar de forma per a aconseguir qualsevol cosa i tancaven els ulls, acabaven veient el seu desig fet realitat. D'aquesta manera, quan Flop va obrir per fi els ulls tenia una cua perfectament preparada per a acompanyar el senyor Snif en totes les seues excursions pel Nil. Superat el principal problema, van recórrer el Nil amunt i avall tantes vegades com va ser necessari.

La veritat és que el cocodril va resultar ser molt simpàtic, sempre somrient, amb la boca plena de dents i sempre emocionant-se per quasi qualsevol cosa.

**Que veia una flor, emoció;
Que veia eixir un nou dia, emoció;
Que veia fer-se fosc, emoció;
Un migdia, emoció;
Una brossa de pols en l'aire, emoció,
emoció i més emoció.**

El temps va passar ràpidament i Flop va aprendre un muntó de coses, entre les quals destacarem tres principalment. La primera és que el Nil era terriblement llarg. La segona, que el senyor Cocodril Snif, en realitat només es deia Cocodril a seques. La tercera és que ser cocodril i viure allí era molt emocionant però també molt dolorós.

Va ser en referència a aquesta última cosa sobre el que més va reflexionar Flop; al cap i a la fi, els cocodrils com Cocodril estaven ben acostumats a caminar tot el dia arrossegant-se sobre la panxa i això a Flop quan no li feia pessigolles, li feia mal i quan no, de nou pessigolles. Així és que una vegada va tindre prou informació, Flop, va anunciar la seua intenció de seguir el seu viatge, una decisió que, per descomptat, va provocar emocions, que van provocar llàgrimes, que van provocar més emocions, que van provocar més llàgrimes que, finalment, van provocar fam i son. Havent dinat i dormit, per aquest ordre precís, Flop va abandonar el Nil i el senyor Cocodril, antigament conegut com Cocodril Snif.

un tó de coses

No feia més d'una setmana que Flop viatjava quan, de sobte, va veure un lloc terriblement interessant: la sabana africana. Per a aquells que com Flop no sàprien de què parlem, podríem dir que la sabana africana té diversos aspectes que cal tindre en compte. Fa calor, té pocs arbres i, generalment, la poblen lleons i, quan viatges en M.A.R.T.A.P.D.D.E.N.V. «Missió Avançada de Reconeixement Tripulat a Altres Planetes Diversos, Diferents i Estranyament No Verds» i veus lleons, només pots fer una cosa: aturar-te i saludar.

— Hola ésser esponjós i marró —va dir Flop i va afegir:— Em diuen Flop i vinc com...

— Sí, sí, sí, sí... —va interrompre un dels lleons—. «Hola eb dic Flop i vinc del planeta Benta en Bissió avançada de bla, bla, bla...» ja ens han arribat les notícies, aquest bón és bolt xicotet.

— Què? —va preguntar Flop, que no entenia res.

— Que aquest bón és bolt xicotet! —va repetir el lleó tractant de vocalitzar.

— Com?

— Prou! —va sentenciar el lleó i, tot seguit, va agitar la seua cabellera i va afegir:— Per a quedar-te en la Sabana necessaries tindre una llarga i lluenta cabellera com la beua... la seua... les nostres i, benvolguda boleta verda, no tens cabellera però sí una llarga cua de cocodril que no lliga gens amb el teu cos redó.

Flop va mirar els lleons, després va mirar la sabana i després va mirar de nou els lleons i encara que ells no li van caure especialment bé, perquè a vegades aquestes coses passen, l'espai on estaven era bonic i càlid i suau i molt més sec que l'humit i serpentejant riu Nil. Així és que es va preparar, va tancar els ulls, es va concentrar i va fer «flop!» de la mateixa manera que ho havia vist fer a Flop 1, Flop 2, Flop 3 i fins i tot a Flop 459.681 el dia que va desitjar ser triangular per a poder alertar que la gespa verda, del seu verd jardí, no podia xafar-se. Immediatament després de fer-ho, Flop va agitar en l'aire la seua nova, suau i esponjosa cabellera de lleó.

Sobra dir que, gràcies a això, Flop es va convertir en un dels lleons més envejats i que, automàticament, li van oferir compartir amb ells tots els seus costums i que va passar els dies fent totes aquelles coses que els lleons de la sabana africana fan habitualment: Pentinar-se – Dormir – Pentinar-se – Menjar carn – Pentinar-se – Badallar – Pentinar-se – Menjar carn – Pentinar-se – Dormir.

Cal destacar en aquest punt que, si bé sempre eren les mateixes activitats, a vegades, en funció del dia o de la força amb què picara el sol, els lleons podien introduir substancioses variacions que feien el dia molt més interessant com, per exemple: Pentinar-se – Menjar carn – Dormir – Pentinar-se – Badallar.

O per exemple: Menjar carn – Pentinar-se – Pentinar-se – Badallar – Dormir.

O fins i tot: Dormir – Pentinar-se – Menjar carn – Pentinar-se – Pentinar-se – Badallar – Menjar carn – Pentinar-se – Dormir, tot alhora i al mateix temps.

A Flop tot això no li semblava una cosa molt emocionant, a més que en el seu planeta d'origen ningú menjava carn, així és que, quan només feia una setmana que estava allí, va anunciar la seua retirada i va tornar a emprendre viatge cap a una nova destinació. Havia après la lliçó perfectament i aquesta vegada constava de dues parts. Primera, definitivament la carn no li agradava gens, cal no oblidar que en Menta tot era verd. Segon i encara més important, si solament ens preocupem de l'aspecte exterior no tindrem temps per a les coses que de debò importen i això era un perill horrible.

Així que es va posar en marxa, aquesta vegada pensava viatjar més temps, ja que, des que va aterrar a la Terra no havia abandonat Àfrica, i encara que li resultava interessant començava a sentir el tradicional cansament que tota boleta verda en plena M. A. R. T. A. P. D. D. E. N. V. «Missió Avançada de Reconeixement Tripulat a Altres Planetes Diversos, Diferents i Estranyament No Verds» sol sentir en veure tantes tonalitats ocres.

D'aquesta manera, va arribar fins a l'Índia i ho va fer just el dia que allí celebraven el Holi o festa de la primavera. L'explosió de colors era senzillament espectacular, Flop mai no havia vist una cosa així, hi havia morats, grisos, blaus, negres; hi havia fins i tot verds de diferents tons, un fet que li recordava molt Menta, però que allí era molt més bell.

ex plo sió de co lors

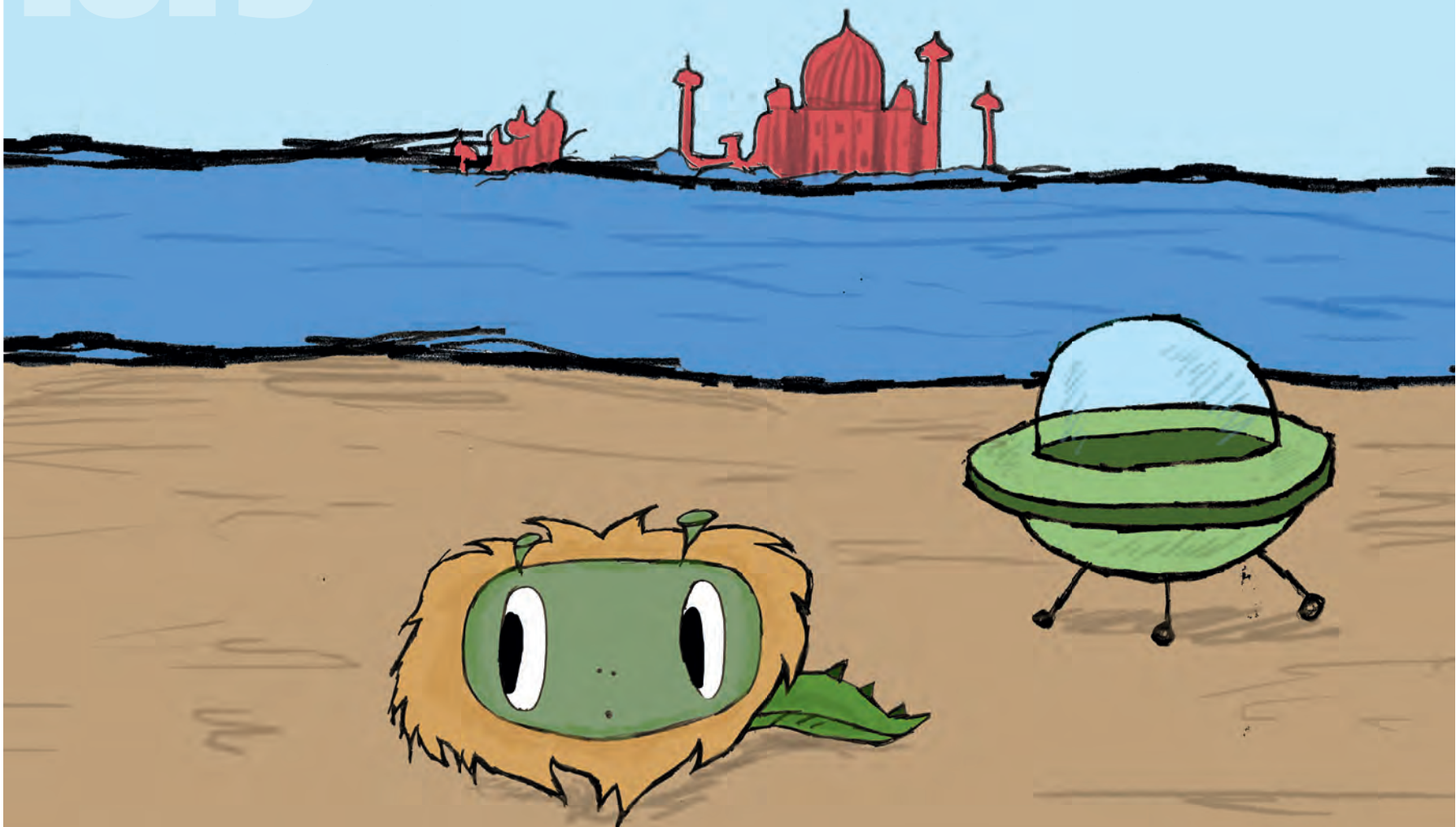
Sens dubte, aquest era un lloc on Flop podia instal·lar-se definitivament, un pensament que el va sorprendre ja que no havia conegut mai a ningú que, en plena M. A. R. T. A. P. D. D. E. N. V., haguera tingut una idea com aquella. Així és que Flop va fer la segona cosa millor que qualsevol ésser de Menta sap fer: posar la ment en verd i aterrar directament enmig d'un enorme llac ple d'enormes i poderoses elefantes.

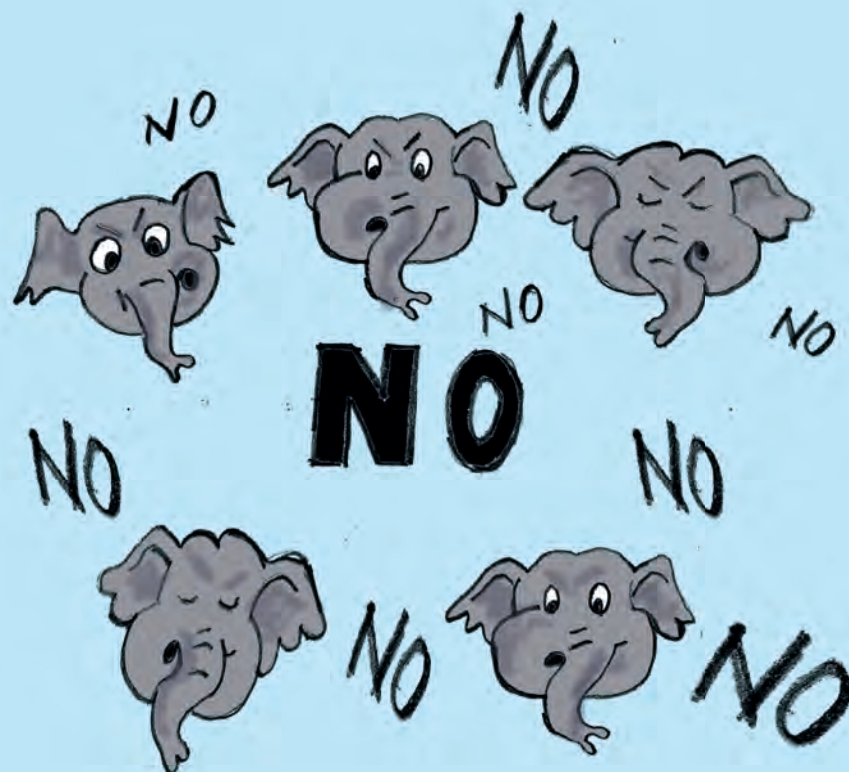
— Benvinguda a l'Índia, boleta verda, com et dius? —va dir l'elefanta.

— Sóc Flop i vinc en «Missió Avançada de...»

— Ooom... —va interrompre l'elefanta que estava concentrada practicant ioga—. Massa informació de colp. En què podem ajudar-te?

— M'agradaria viure ací amb vostés per a tindre noves dades amb què completar els informes de la meua missió.

— **No!** —bramulà l'elefanta—. Ser Elefanta és molt complicat i molt dur, quedar-te amb nosaltres és una cosa que no podem aconsellar-te.

En el llac es va fer el silenci just després del bramul de l'enorme elefanta i just abans que la resta d'elefantes començaren a explicar, atrotinadament, els infinits motius pels quals Flop no hauria de quedar-se amb elles. Entre tot el que es va dir en aquella conversa totalment unidireccional, podem destacar alguns punts de vital importància als quals, per descomptat, Flop no va fer gens de cas. El primer i el més important de tots tenia relació amb la grandària de les elafantes, un fet que provocava que la resta d'animals les insultaren anomenant-les grosses.

— Grosses? —va preguntar Flop.

— Grosses! —va afirmar l'elefanta—. Nosaltres som un dels animals més grans i forts de tota la Terra i cada vegada que caminem fem tremolar l'aigua, els arbres i el sòl. Al principi solíem eixir a exercitar-nos en una carrera de bon matí, però les acusacions de provocar terratrèmols, i les rialles i bromes cada vegada que movíem una pota, van fer que deixàrem de córrer. Per això, ara només fem ioga. Creu-me, Flop, ser elefanta no és cap broma.

ser elefanta no

Però Flop havia deixat d'escoltar i havia fet el que qualsevol ésser de Menta haguera fet en el seu lloc. Flop es va preparar, va tancar els ulls, es va concentrar i va fer «flop» de la mateixa manera que ho havia vist fer a Flop 1, Flop 2, Flop 3 i fins i tot a Flop 459.681 el dia que va voler mesurar cinc centímetres més de diàmetre i així poder agafar un pot de galetes oblidat damunt de l'armari. Automàticament, Flop va aconseguir una enorme trompa que li va permetre quedar-se un temps amb les elefantes coneixent l'Índia.

Lamentablement, la vida de les elefantes era fins i tot pitjor del que elles mateixes havien plantejat. Flop es passava el dia remullant-se en l'aigua. Hi havia vegades que podia arribar a banyar-se fins a 10 i 12 vegades i, clar, per a una boleta verda amb cua de cocodril, cabellera de lleó i trompa d'elefanta, allò no era molt saludable, i al final es passava el dia sencer esternudant. Una qüestió que haguera pogut assumir si no fóra perquè cada vegada que ho feia el seu escàs pes i la seua enorme trompa li feien eixir volant, fins i tot una vegada va arribar a posar-se en òrbita.

Al cap de pocs dies, Flop, va aprofitar el seu últim esternut i es va propulsar directament fins al seient de comandament de la seua nau verda, va posar en marxa els motors i es va acomiadar de les seues noves amigues, de les quals, fonamentalment, s'emportava una idea per a apuntar en el seu quadern de bitàcola: «deixes de fer el que t'agrada quan els altres decideixen jutjar-te pel teu aspecte i això era una cosa totalment intolerable».

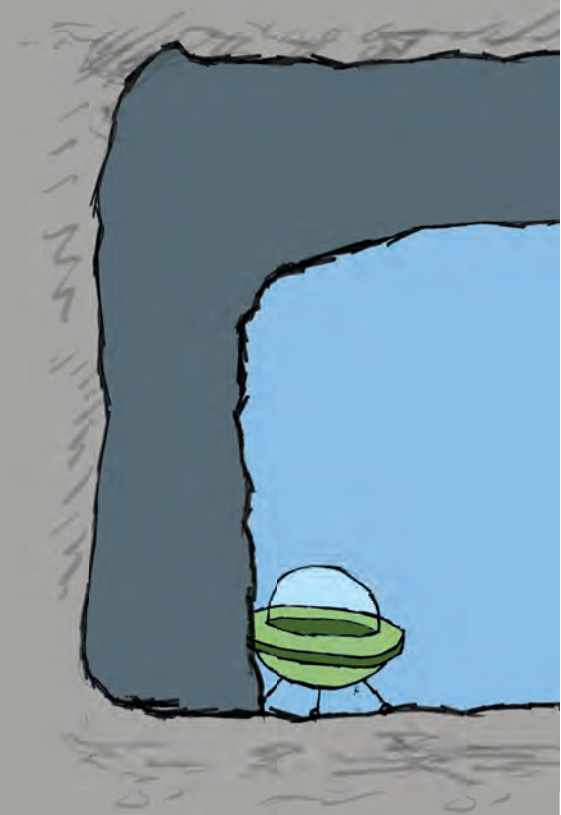
o és cap broma

Mentre pilotava, Flop es va adonar de tot allò que estava aprenent de la visita a la Terra, encara que també es va adonar de la quantitat de coses que li agradaria poder ser a més d'una boleta verda amb el número 2.806 afegit al seu nom. En les últimes setmanes havia volgut ser cocodril i reconeixia els avantatges d'aquella enorme cua per a solcar aigües profundes, també va voler ser lleó i la cabellera que s'havia proveït li servia com a alleujament en els moments de més calor, a més va voler ser elefanta i la seua trompa li permetia olorar les flors i les fulles per molt allunyades de terra que estigueren. No obstant això, cap d'aquelles coses era suficient per a encaixar definitivament en cap dels llocs que havia recorregut, i Flop prompte es va adonar que per a algú que portava apegat al nom el número 2.806, ser diferent era molt, però que molt complicat, encara que allò el fera sentir estranyament bé.

Anava pensant totes aquestes coses quan de sobte va veure una terra bonica i càlida. Segons el seu localitzador verd, estava en alguna part d'un lloc anomenat Austràlia i, com que feia més de 3 dies, 5 hores, 26 minuts i 2... 3... 4... segons que viatjava, va decidir que, tal com indicaven les normes de conducció de Menta, havia arribat el moment de fer parada i fonda.

Així, Flop va veure una misteriosa cova i va decidir endinsar-s'hi. Allí dins feia molt més fred que a l'exterior i també estava molt més fosc i, encara que la segona cosa li venia bé, la primera el feia tremolar contínuament. No havia arribat a tancar els ulls quan, de sobte, va descobrir un ésser que el mirava penjat cap per avall just a l'altura dels seus ulls.

Era una rata penada! I ho era per diversos motius que Flop coneixia molt bé. El primer i més important és que estava cap per avall sense posar-se verd intens com li ocorria a tota la població de Menta, per tant allò demostrava que aquell animal estava més que acostumat a saludar des d'aquesta posició. En segon lloc, tal com el seu ordinador verd de bord havia indicat, es trobaven a Austràlia, i a Austràlia —tot el món ho sabia— hi havia un gran nombre de rates penades per tot el país.

en
abso
lut
silen
ci

Finalment, però no menys important, si Flop i qualsevol de les 459.681 boletes habitants de Menta sabia reconèixer aquest tipus d'animal era sense cap mena de dubte perquè havien vist en el seu moment la gran estrena de la pel·lícula Dràcula on Flop 678 es va ficar en la pell d'aquest fascinant animal.

— Hola, senyor ratpenat, sóc Flop.

— Perdona? — va mirar sorprès l'animal—. Voldràs dir: «Hola senyora rata penada, sóc Flop».

— Una rata penada... Vaja! —al·lucinà Flop per a acte seguit rectificar—. Hola, senyora Rata Penada: sóc Flop i vinc en...

— Xsst! —va manar callar la rata penada—. Silenci. La meua dona i els nostres menuts estan en plena migdiada matinal i si crides tant acabaràs despertant-los. De fet, la teua arribada m'ha despertat just en el millor del meu son.

— Ho lamente molt —va dir Flop molt baixet—. Estava pensant que, si a vosté i a la seua dona i als seus menuts no els importa, m'agradaria poder passar la nit ací per a descansar una miqueta.

La rata penada se'l va mirar des de diferents angles, per a no perdre's ni un sol detall d'aquella boleta verda que la mirava fixament.

— Està bé, d'acord. Però en silenci, en absolut silenci.

Així és que la senyora rata penada es va tornar a situar al costat de l'altíssima roca on es trobava la seua dona i els seus menuts que, molt amuntegats, semblaven un graciós xanglot de raïm. A Flop li quedaven molts dubtes, i feia tant de fred en aquella cova que li haguera encantat tindre un bon parell d'ales per a arribar fins on es trobaven aquells animals. I, sense adonar-se, i d'una manera totalment automatitzada, Flop va tancar els ulls, es va concentrar i va fer «flop» de la mateixa manera que li ho havia vist fer a Flop 1, Flop 2, Flop 3 i fins i tot a Flop 459.681 el dia que va desitjar ser una miqueta més verd mat i una miqueta menys verd brillant, i un parell de segons després, volava cap al sostre de l'enorme cova amb dues gracioses ales que li adornaven l'esquena.

— Saps què? —va preguntar Flop ja a la dreta de la senyora Rata Penada, que es va espantar terriblement en veure la boleta verda penjada allà dalt—. A Menta només existeix un tipus de família, totes són iguals i no hi ha res que les diferencie. — Al planeta Terra hi ha gent que no entén que hi haja famílies de molts tipus, famílies amb dos pares, dues mares, un pare, una mare, un pare i una mare, famílies amb fills i filles i famílies amb mascotes... L'única cosa que defineix definitivament una família és l'amor i així has d'explicar-ho a Menta quan decidisques tornar a casa.

Així és que Flop, amb aquesta lliçó ben apresada, va decidir quedar-se amb les rates penades per un temps i al principi tot va ser meravellós. Flop gaudia molt perquè podia volar sentint l'aire en la cara sense els sorolls que normalment feia la seua nau espacial. També li agradava molt ficar-se al llit de vesprada i dormir fins a la posta del sol i cantar cançons utilitzant paraules amb totes les vocals, que —com tot el món sap— és una pràctica habitual de les rates penades australianes. Aquesta mateixa setmana Flop havia après les paraules següents: constructivament, caducifòlies, minotaure i hipotenusa. Però, Flop encara no s'acabava d'acostumar a l'espantós mareig que li produïa el fet de dormir cap per avall, menjar cap per avall, jugar cap per avall i, en definitiva, viure la major part del temps cap per avall. Per aquest motiu, al cap de pocs dies de la seua arribada, Flop es va acomiadar de les seues noves amigues amb una idea clara en el cap: el més important en una família era l'amor i allí s'havia sentit una boleta verda molt estimada.

— D'acord —va repassar Flop ja dins de la seua nau—. Fins hui he tractat d'encaixar amb els cocodrils, els lleons, les elefantes i les rates penades sense massa èxit, però amb bones experiències i de tot això no m'ha agradat la humitat, la calor, els refredats i dormir cap per avall; així és que sols em queda buscar un altre lloc que pugui ser perfecte per a mi, i allà vaig.

l'amor

el més important

Flop va introduir les coordenades en el seu ordinador verd i en menys del que es tarda a dir M.A.R. T.A.P.D.D.E.N.V. Flop s'havia plantat en una preciosa i paradisiàca platja al costat d'un muntó de crancs ermitans rogíssims i molt enfeinats.

— Benvolguts senyors i senyores crancs. Sóc Flop i he vingut per a quedar-me a viure amb vostés.

A aquestes paraules, els crancs —que com sap tot el món parlen sempre formant cors i sense deixar de moure's mai— van respondre:

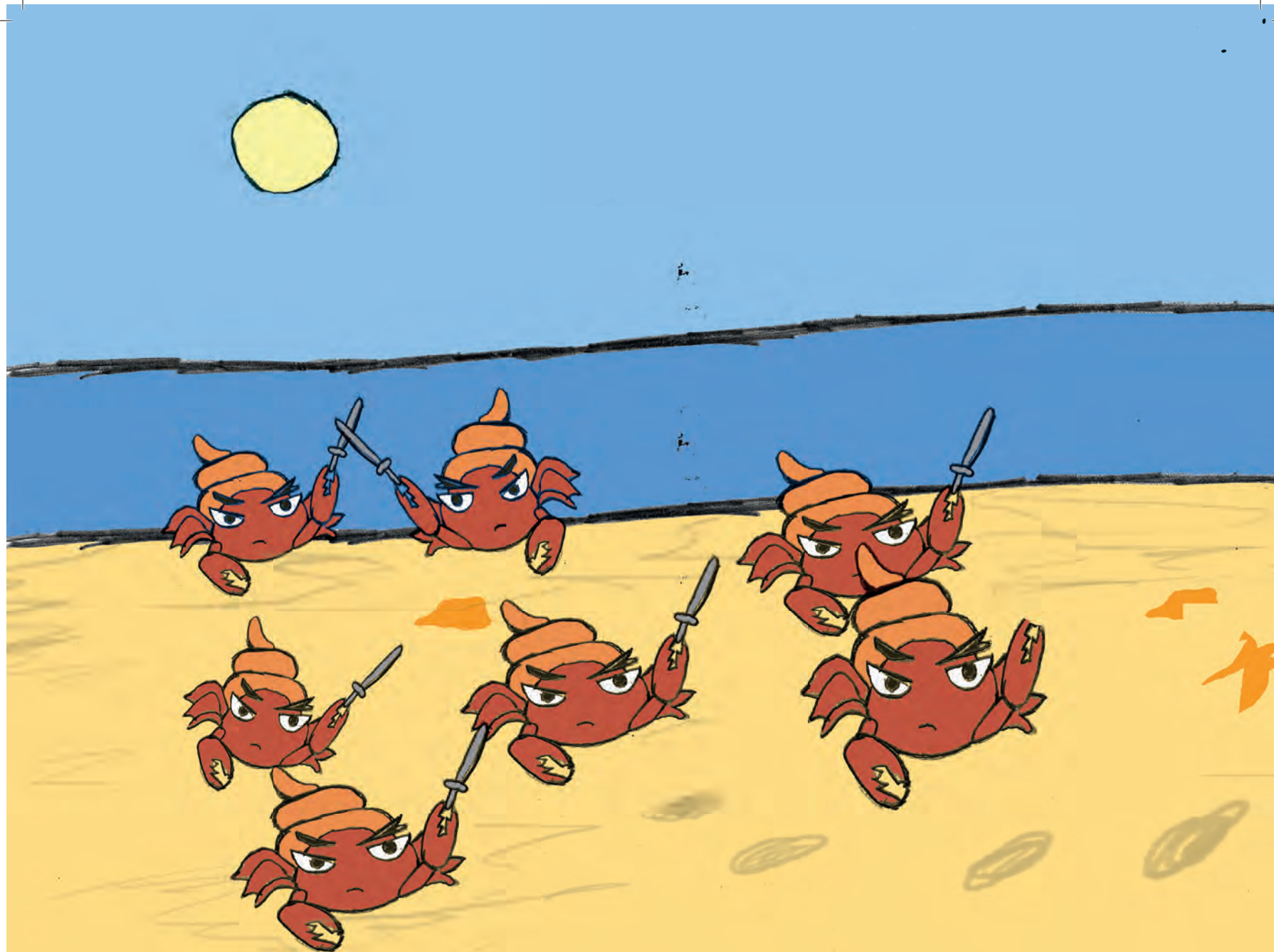
el Cranc la Cranca

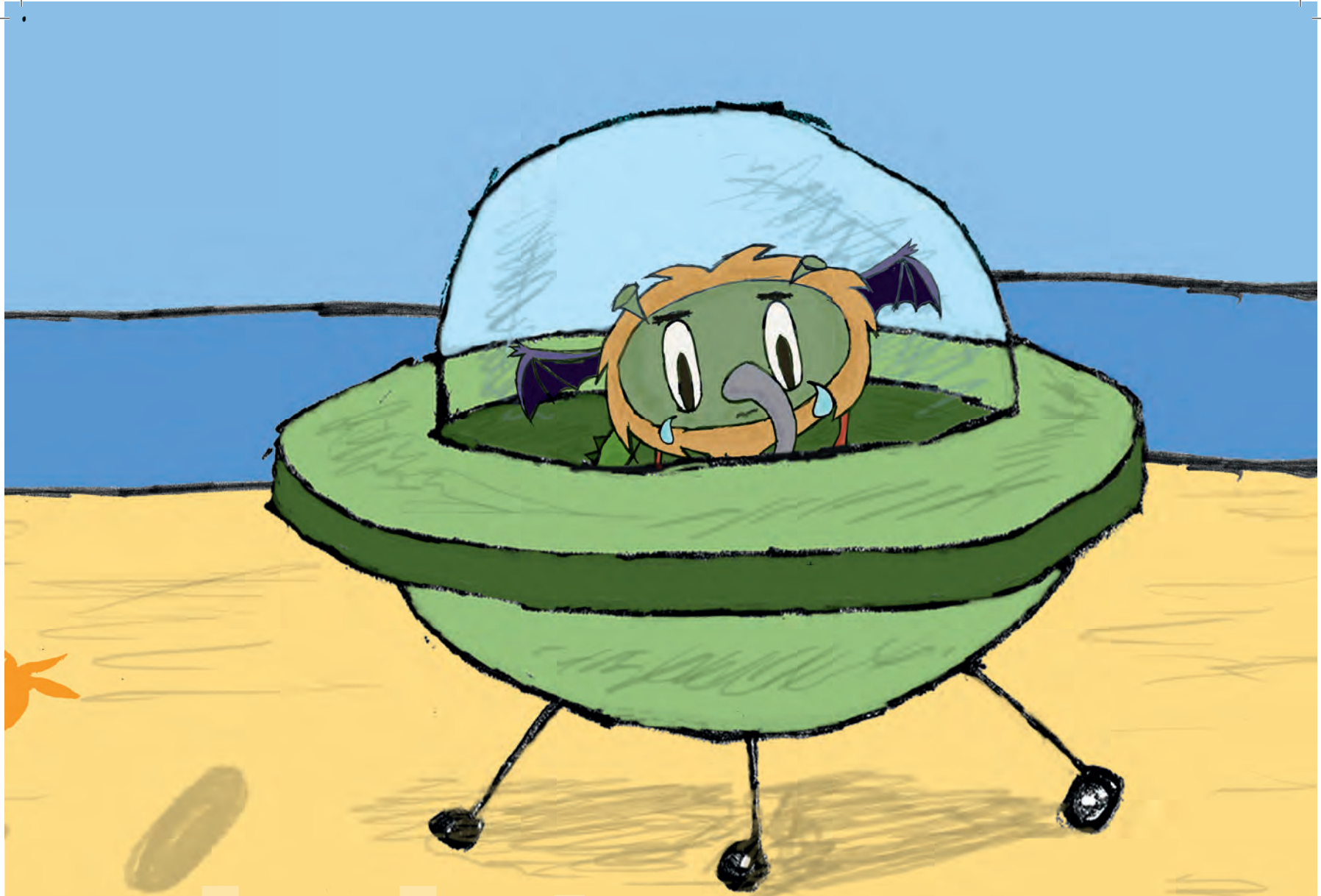
- **Per a viure amb nosaltres els crancs...** —va dir el Cranc.
- Les crancs —va afegir la Cranca.
- Lis crancs —va mussitar li Cranc.
- ...Primer has de tindre un parell d'enormes... —va informar el Cranc.
- ...Pinces —va corroborar la Cranca.
- ...Pinces —va insistir li Cranc.
- I caminar... —va puntualitzar el Cranc.
- ... de costat —va matisar la Cranca.
- I treballar sense descansar! —va postil·lar li Cranc.

I Flop, que ja sabia els molts problemes que qualsevol espècie sol posar quan algú diferent apareix, va tancar els ulls, es va concentrar i va fer «flop» de la mateixa manera que ho havia vist fer a Flop 1, Flop 2, Flop 3 i fins i tot a Flop 459.681 el dia que va desitjar un parell d'ulls més en la seua esquena per a no perdre's cap detall de tot el que l'envoltava. Així que ho va fer, Flop s'havia proveït d'un enorme parell de pinces i, immediatament, es va posar a treballar.

a li Cranc el Cranc

Però allò era infinitament més difícil del que li havien dit. Caminar de costat era molt complex i els atacs constants de les gavines no ajudaven gens. A més, Flop sempre es feia un embolic amb els tipus de defensa. Al cap i a la fi, aquells crancs estaven tota la vida practicant esgrima i sabien diferenciar perfectament entre una «línia», un «fons» i una «balestra». Quan no feia més de dos dies que era a aquella platja, la Gran Cranca va fer cridar a la boleta verda per a informar-la de que havia d'abandonar aquell lloc. Estava clar que Flop no agradava a cap dels seus companys de treball. La Gran Cranca va verbalitzar tot el que definitivament els molestava d'aquella boleta verda que, bàsicament, podria resumir-se de la manera següent:

boleta redona peluda

Era verd, una boleta redona i peluda, no sabia caminar de costat, tampoc sabia esgrima, sempre s'entropessava, era tres centímetres més xicoteta que la Gran Cranca i quatre més gran que el Cranc i, a més, de tant en tant, li feia pudor l'alé. En definitiva, no encaixava gens, i sense deixar-li dir res, Flop es va veure de nou en la seua nau, aquesta vegada amb més tristesa que mai.

aquests poals de fem són meus

Semblava impossible que Flop 2.806 no haguera encaixat en cap dels llocs on havia estat, malgrat els múltiples esforços que havia fet en cada una de les etapes de la missió. Per a una boleta verda que viu en un país verd, on tot és verd, la sensació de ser diferent i no acabar d'encaixar resultava molt contradictòria. I, sense haver acabat de processar aquesta idea, la nau de Flop va anar directa a estavellar-se contra uns poals de fem enmig d'un carreró d'una ciutat encara per identificar. La nau havia quedat destrossada, així és que Flop, sense recuperar-se encara del colp, no va tindre més remei que enviar el tradicional missatge d'auxili al seu planeta d'origen amb l'esperança que enviaren prompte algú i tornar a ser una boleta verda perfectament encaixada en la seua verda societat.

Quan Flop es va recuperar del colp, va sentir que algú observava en la foscor. I encara que de primer va pensar que podria estar somiant, prompte va veure clarament un parell d'ulls color violeta que li miraven fixament.

— Qui és? —va preguntar Flop.

— Eres al meu carreró, aquests poals de fem són meus i estàs xafant el meu sopar —va contestar una veu felina que, sense cridar, sonava bastant seriosa.

Flop, amb la por recurrent tot el seu cos verd, es va disculpar i va tractar d'ordenar aquell enorme desastre, però com que no veia res, l'única cosa que va aconseguir va ser que el desastre encara fóra més gran. Així, va tornar a entropessar amb els poals de fem, va tirar una pell de plàtan per l'aire, va rrelliscar amb un tros de carabassa i va patinar pel carreró triturant unes suculentos restes de peix que estaven escampades per terra. Quan va alçar la vista els ulls violetes havien desaparegut.

Flop tenia tantes ganes de dormir que va decidir que el millor que podia fer era abraçar-se a la pell de plàtan i dormir fins que es fera de dia. Al cap i a la fi, no podia abandonar la nau ni tampoc la seua posició per si arribava l'auxili.

Quan per fi va despuntar el dia, Flop encara continuava dormint i haguera pogut seguir fent-ho si no fóra perquè l'únic raig de llum que impactava en aquell fosc carreró ho feia colpejant directament sobre el seu ull esquerre. Així és que Flop es va alçar, va mirar al seu voltant i es va plegar sobre la cintura redona, tocant-se l'estómac. Tenia tanta fam! Des d'un dels balcons més pròxims un parell d'ulls violeta intens van tornar a mirar encara que ara, a més, Flop podia veure la resta del cos d'aquell animal.

— Ets una gata! —va exclamar.

— Tens una gran capacitat d'anàlisi —va afegir la gata—. No sé si ho has deduït de les meues quatre potes, la meua cua llarga o els meus llargs bigots; però sí, sóc una gata, és cert, i com et vaig dir anit, visc ací.

— Ooooh... jo sóc Flop, i estava en plena M.A.R.T.A.P.D.D.E.N.V. quan sense adonar-me vaig colpejar contra aquests poals de fem i he inutilitzat la meua nau.

— I el meu sopar —va afegir la gata.

I Flop, immediatament, li va contar totes les aventures i desventures que havia viscut fins a aquell moment. Durant més de 14 hores i 37 minuts Flop va relatar quant de mal li havia fet la panxa al Nil, va parlar dels lleons, dels marejos a l'hora de dormir cap per avall i dels refredats a l'Índia i, per descomptat, va posar tot el seu interès a relatar amb tots els detalls com els crancs havien aconseguit que abandonara qualsevol esforç per encaixar. La gata el va escoltar pacientment i només quan Flop era a punt de contar per sisena vegada la història dels crancs, la gata va girar el cap i va exclamar:

— Hora de sopar! —i d'un bot va saltar al carreró del costat.

Flop la va seguir amb sorpresa. Com podia haver vist menjar des de tanta distància i amb aquella foscor?

— És pels meus ulls —va respondre la gata, que devorava ara les restes d'un menú vegetarià de cinc plats—. Els ulls dels gats estan preparats per a veure en la foscor, tenim la vista més fina que les àguiles, encara que elles s'han emportat sempre tot el mèrit.

— Jo vull tindre uns ulls com aquests!

I dit i fet, Flop va fer... bé, ja sabeu el que va fer, i de seguida es va agenciar un parell d'ulls color violeta que li permetien distingir formes, colors, grandàries i també descobrir les restes del menú vegetarià de cinc plats. Amb els nous ulls, Flop no va parar de menjar fins que s'ho va acabar tot i només aleshores va sentir una set terrible. La seua nova amiga no havia tardat ni cinc segons a alçar-se d'un bot fins a una canonada amb una fugida situada en un segon pis i, encara que Flop no era tan àgil, va recordar que tenia dues ales perfectes amb les quals podia volar fins allà dalt. Després d'això, van decidir gitar-se una estoneta, i a Flop li va vindre estupendament bé la seua cua per a netejar una miqueta el terra brut del carreró, la seua cabellera frondosa i calenteta per a proveir-se un coixí esponjós i la seua trompa per a aconseguir el transmissor de ràdio i comprovar que no havia rebut encara cap missatge.

— No deies que no sabies per a què t'havia servit tot el que has après en el viatge? —va afegir la gata—. Sense totes aquestes coses que portes damunt no hauries pogut menjar ni beure ni dormir.

Flop va mirar el seu reflex en un vidre i va començar a moure la cua, la cabellera, la trompa i les ales fins que tot va estar en funcionament alhora i al mateix temps.

— I què més saps fer? —va preguntar la gata.

— Doncs no ho sé... fins hui no me n'havia adonat i supose que això vol dir que potser demà descobriré noves possibilitats. Fins ara, tot em serveix llevat d'aquestes enormes pinces, creus que els crancs...

Però Flop no va ser capaç d'acabar la pregunta. Del carreró veí, arribava un soroll ensordidor. La gata es va alçar i va eixir corrent d'un bot, Flop la va seguir volant amb una enorme curiositat.

Una vegada sobrepassat el mur,

davant de Flop una colònia amb més de cent gats de totes les mides i colors s'amuntegava en una autèntica festa de miols i roncs. Els gats feien música, una música horrible, és veritat, però música al cap i a la fi, i Flop s'ho mirava tot amb la major de les emocions.

— M'agradaria tant participar!

— Com deia la meua mestra japonesa Fu: «Allò que tu dise, tu faces» —va cridar la gata.

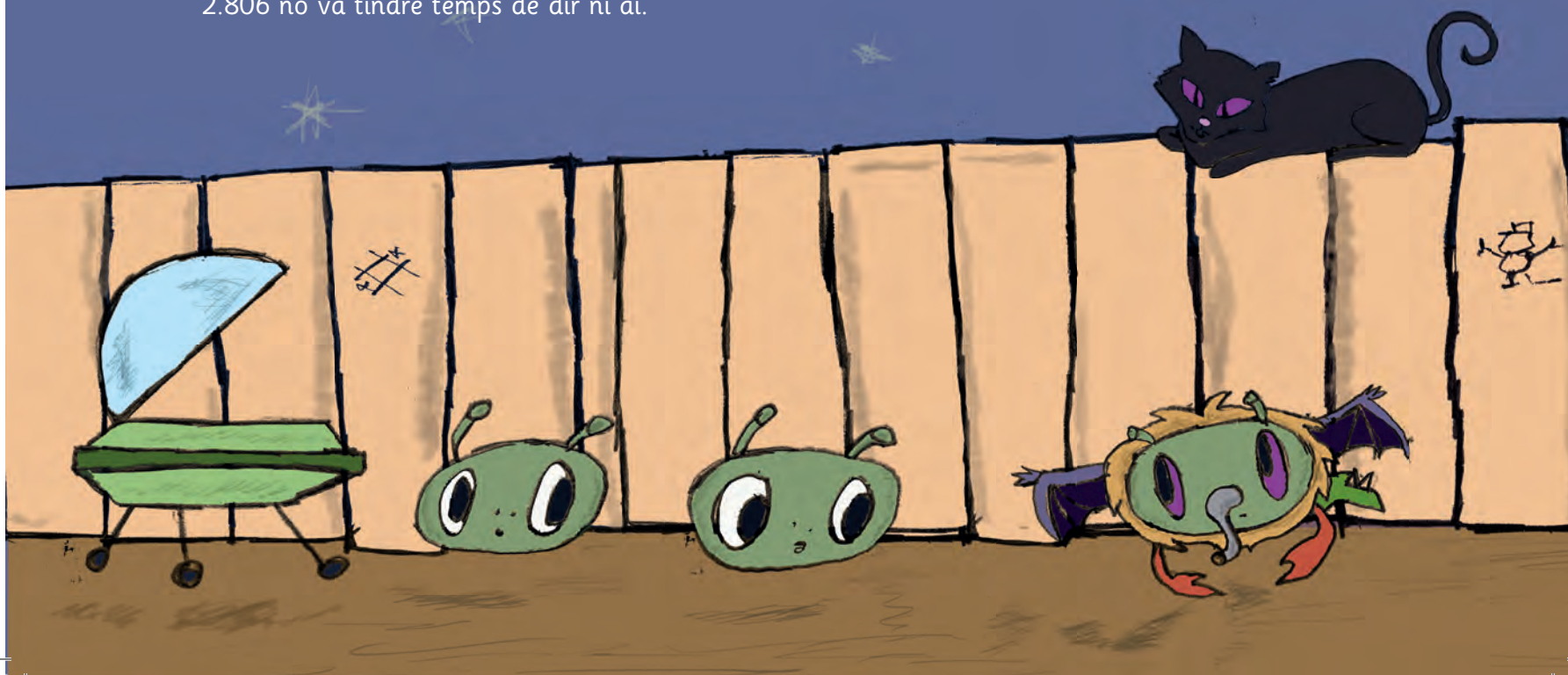
Així que, tal dit tal fet, Flop va agitar les pinces, que sonaven exactament igual que unes castanyoles, i de sobte aquell inhòspit carreró es va transformar en un autèntic fi de festa flamenc. Hi van estar hores. Flop no recordava haver-ho passat més bé en sa vida, quan va veure aterrar la nau verda de rescat tripulada per Flop 2.992 i Flop 3.003, palíndroms que vivien en el seu verd barri. Immediatament Flop va córrer a saludar.

— Què feu ací? —va exclamar Flop 2.806.

— Has enviat un missatge d'auxili perquè s'ha espatlat la nau —va anunciar Flop 2.992.

— Hem vingut a arregar-te —va postil·lar Flop 3.003.

Flop 2.806 sentia una enorme emoció, volia presentar tots els seus nous amics i contar el que havia après en el seu viatge i com d'útil resultava la diferència. Però Flop 2.806 no va tindre temps de dir ni ai.

Allò
que
tu
dise
tu
faces

— **És hora de tornar a casa,** Flop 2.806. Lleva't tots aquests adorns i tornem a Menta.

— Flop 2.806? —va preguntar la gata.

— Al meu planeta el número darrere del nom és l'única cosa que ens diferencia.

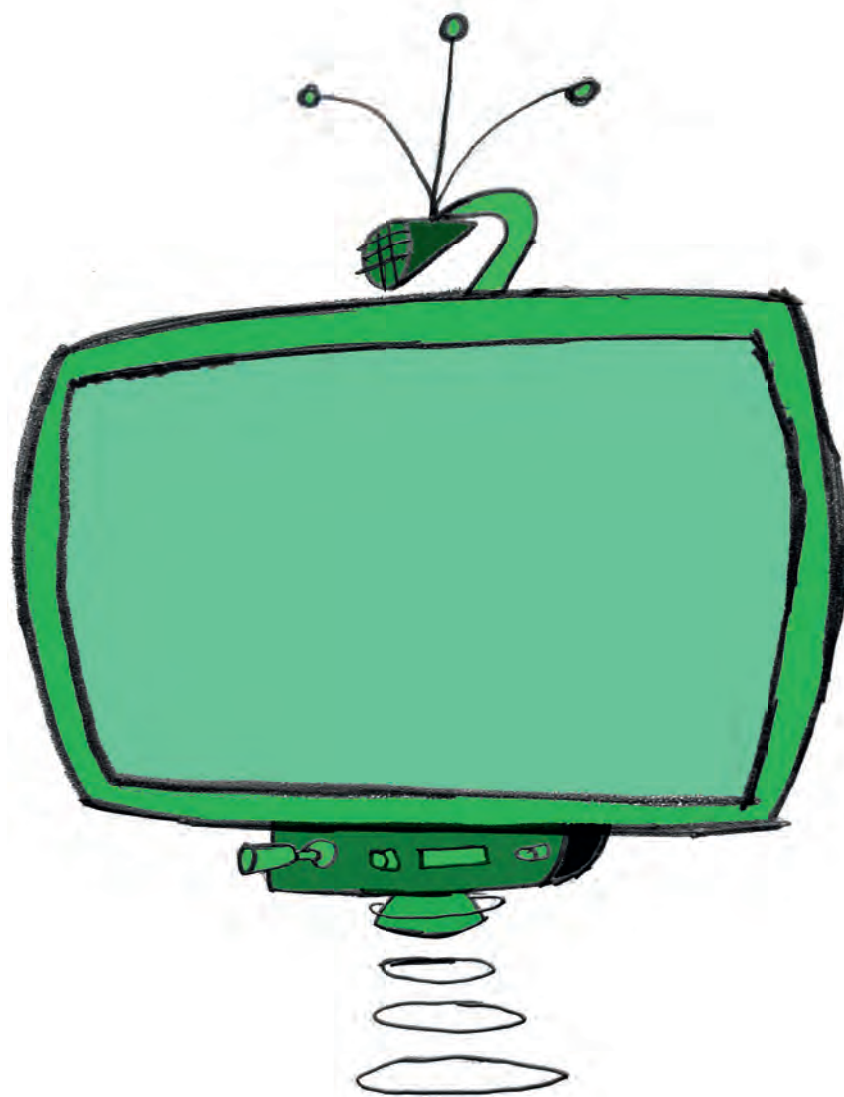
— I què faràs? —va preguntar la Gata—. Te'n vas o et quedes, Flop 2.806?

Al carreró es va fer el silenci més absolut i tots miraven Flop, que al seu torn es mirava la trompa, la cua, la cabellera, les ales i els ulls violetes. Mirava fins i tot les seues belles pines, quina música més meravellosa que produïen.

— Suppose que el més important no és si me'n vaig o em quede, sinó què faré amb tot el que he après i amb tot el que sóc ara. —Flop va fer sonar les seues pines pensativament i va mirar fixament la Gata.— No renunciaré al que he après. No renunciaré al que sóc hui, ni a tancar-me al que podria ser demà. Al cap i a la fi, això és un gran misteri —i mirant Flop 2.992 i Flop 3.003, va afegir:— Com deia la mestra japonesa Fu: «Allò que tu dise, tu faces» i jo dic que sóc diferent i m'agrada.

Al carreró va tornar a sonar la música. Flop acabava d'aprendre la lliçó més important de tota la missió i així pensava contar-la a Menta, tornant tal com era, sense canviar absolutament res. L'univers estava ple d'éssers diversos i diferents i això no era dolent perquè les diferències ens fan créixer, i ens fan créixer tant i tan de pressa que quasi, quasi fa la sensació que, quan estem al llit panxa per amunt, mirant al cel en una nit fosca, tractant de localitzar Menta sense calcetins i amb l'unghla del dit gros de la mà dreta acabada de tallar, es poguera tocar aquest planeta amb només allargar el braç i això, sens dubte, ens converteix en persones terriblement poderoses.

Accés a material adicional

<http://lambdavalencia.org/el-viatge-de-flop/>

Lambda, col·lectiu de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals de València és una associació sense ànim de lucre que porta més de 30 anys lluitant per fomentar el respecte a la diversitat sexual, de gènere i familiar en la societat valenciana.

Molt conscients que un dels pilars fonamentals del canvi social és l'educació, sempre han treballat en aquest camp amb joves i adolescents. La realitat ha demostrat que, moltes vegades, els prejudicis ja estan enquistats en les seues ments quan la nostra joventut arriba a les aules de secundària i és per açò que des de fa alguns anys van ampliar l'àmbit d'intervenció a l'educació infantil i primària.

«El viatge de Flop» és una de les seues iniciatives més veteranes en aquest camp i que millors resultats ha donat a l'hora d'abordar les diferents formes de ser, sentir i estimar amb xiquets i xiquetes de 5 a 10 anys.

Puja't a la nau de Flop i acompanya-li en el seu viatge, on coneixerà a multitud d'animals amb els quals no solament aprendrà valuoses lliçons sinó que, de cada visita, s'emportarà coses que perduraran per sempre.

Una tendra aventura per a aprendre que les diferències, siguen del tipus que siguen, lluny de distanciar-nos, ens fan empatitzar amb qui, per altres motius, també és diferent.